

Kroppstendens

Klassifikasjonen sviker når metall, tre og smykker skal utgjøre en materialinndelt utstilling (når ble smykke et materiale?). Dette gjør ikke så mye, utstillingen av «det beste innen norsk kunsthåndverk» byr på enkeltverk av særs høy kvalitet. Det er spesielt smykkearbeidene som dominerer og imponerer.

Kunst

Triennale 08: smykker, tre, metall
**«Materialtretthet»
 og «Rester»**
 Nordenfjeldske kunstindustrimuseum
 28. september – 9. november

Det er en utfordring å lage en god utstilling av små arbeider i et stort galleri. Juryen, som etter to juryeringsrunder plukket ut 71 kunstverk av 28 kunstnere, har derfor inkludert John Roger

Holtes store «Trebåt», som ruver malplassert midt i rommet. Det kan i hvert fall virke som det er på slikt grunnlag at denne skulpturen er tatt med. Det synes betenkelig å bruke kunstverk som utstillingstekniske grep, altså å benytte seg av åndsverk på samme måte som man setter opp en ekstra skillevegg eller sokkel. Holtes verk er ikke engang avbildet i katalogen, slik de 27 andre kunstnerne er representert med hvert sitt bilde. Hvorfor, vites ikke («Trebåt» er

snekret opp på stedet, men noe bildemateriale må vel ha eksistert i juryeringsprosessen?).

Når dette er sagt (bort med irritasjonen!), vil jeg veie opp med min begeistring for skattekameret av deilige, finurlige, merkelige og ekle smykker. Det er to slående fellesnevner som her går igjen, mat og kropp. Tradisjonelle forestillinger om et smykses (vakre) utseende og (forskjønnende) funksjon blir her utfordret.

Anne-Karine Solgaard har laget et halssmykke av torkede gulrøtter, mens Kirsti Reinsborg Grov stiller ut ørepynt av innskrumpede rosiner, riktignok i gull. Det mest imponerende arbeidet står Nanna Melland for. Hun ble også tildelt årets ærefulle pris fra Bildende Kunstners Hjelpefond. Smykket «687 Years» består av brukte, galvaniserte prevensjonsspira-

ler som hun har samlet fra leger i Norge, Tyskland og Sveits. Den rike bakgrunnshistorien og den kraftfulle estetikken forsterker hverandre gjensidig. «687 Years» gjør alene utstillingen verdt et besøk.

Smykker henvender seg som regel til betrakterens kropp som potensiell bruker, men det spesielle ved verkene i utstillingen er at det kroppslige i tillegg foregår på innholdsplanet. Mellands konseptuelle smykker er eksempler på dette. Også arbeider utenfor smykkekategori bidrar til kroppsfokuset, både Lillian Eliassens og Kari Aasens metallskulpturer kan, på hver sin side, sees som tolkninger av indre organer. I tillegg til den juryerte hoveddelen, vises arbeider av fem inviterte nordiske kunstnere i det lille sidegalleriet, under sin egen tittel «Rester». Den kjodelige ten-

densen forsterkes her gjennom Hanna Hedmans, Helena Lehtinens og Inni Pärnänens kroppsfragmenter. Objektene er tiltrekkende frastøtende.

Men hva er det med triennialens tittel «Materialtretthet»? Stikkordet skulle invitere til refleksjon og kreativitet, men kan dets negative klang ha bidratt til det relativt sett lave antall kunstnere som sendte inn arbeider til årets juryering? Tittelen er uansett ikke noe som virker tematisk på utstillingen, de antatte arbeidene ser ut til å være plukket ut mer eller mindre uavhengig av denne. Resultatmessig blir den stående som en misvisende merkelapp på en våken og heftig samling kunsthåndverk.

Anmeldt av SOLVEIG LØNMO